HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

16 ianuarie 2007 *

În cauza C-265/05,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 234 CE de Cour de cassation (Franța), prin decizia din 21 iunie 2005, primită de Curte la 27 iunie 2005, în procedura

José Perez Naranjo

împotriva

Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul V. Skouris, președinte, domnii P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, R. Schintgen, P. Kūris, E. Juhász (raportor) și J. Klučka, președinți de cameră, domnii J. N. Cunha Rodrigues, U. Lõhmus, E. Levits, A. Ó Caoimh și L. Bay Larsen, judecători,

* Limba de procedură: franceza.

avocat general: domnul L. A. Geelhoed,
grefier: doamna K. Sztranc-Sławiczek, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 20 iunie 2006,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru José Perez Naranjo, de SCP Thomas-Raquin et Benabent, avocat;

— pentru Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie, de J.-A. Blanc, avocat;

— pentru guvernul francez, de domnul G. de Bergues și de doamna O. Christmann, în calitate de agenți;

— pentru guvernul spaniol, de domnii I. del Cuvillo Contreras și A. Sampol Pucurull, în calitate de agenți;

— pentru guvernul italian, de domnul I. M. Braguglia, în calitate de agent, asistat de domnul G. Aiello, avvocato dello Stato;

— pentru guvernul finlandez, de doamna T. Pynnä, în calitate de agent;

— pentru guvernul Regatului Unit, de doamna C. White, în calitate de agent, asistată de domnul T. de la Mare, barrister;

— pentru Comisia Comunităților Europene, de domnul D. Martin și de doamna M.-J. Jonczy, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 13 iulie 2006,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 4 alineatul (2a), a articolului 10a, a articolului 19 alineatul (1) și a articolului 95b, precum și a anexei IIa la Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, cu lucrătorii care desfășoară activități independente și cu membrii familiilor acestora care se deplasează în cadrul Comunității, în versiunea sa modificată și actualizată prin Regulamentul (CE) nr. 118/97 al Consiliului din 2 decembrie 1996 (JO 1997, L 28, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 4, p. 35, denumit în continuare „Regulamentul nr. 1408/71").

2 Cererea a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Perez Naranjo și Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie, având ca obiect solicitarea acestuia de a obține plata alocației suplimentare din Fonds national de solidarité (Fondul național de solidaritate) (denumită în continuare „alocația suplimentară"), acesta din urmă devenind, la 1 ianuarie 1994, Fonds de solidarité vieillesse (Fondul de solidaritate pentru limită de vârstă, denumit în continuare „Fondul").

Cadrul juridic

Dreptul comunitar

3 Articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1408/71 prevede:

„Prezentul regulament se aplică tuturor legislațiilor referitoare la următoarele domenii de securitate socială:

[...]

(c) prestații pentru limită de vârstă;

[...]"

4 Articolul 4 alineatul (2a) din Regulamentul nr. 1408/71 prevede:

„Prezentul regulament se aplică şi prestaţiilor speciale necontributive care sunt acordate în baza unei legislaţii sau a unor regimuri diferite de cele prevăzute la alineatul (1) sau care sunt excluse în temeiul alineatului (4), dacă aceste prestaţii sunt destinate:

(a) fie să acopere, cu titlu suplimentar, complementar sau accesoriu, riscurile care corespund ramurilor de securitate socială prevăzute la alineatul (1) literele (a)-(h);

(b) sau să asigure numai o protecţie specifică a persoanelor cu handicap."

5 Articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1408/71, privind renunţarea la clauzele de rezidenţă, prevede în cadrul primului paragraf:

„Dacă prezentul regulament nu prevede altceva, prestaţiile de invaliditate, de limită de vârstă sau de urmaş în numerar, indemnizaţiile pentru accidente de muncă sau boli profesionale şi ajutoarele de deces obţinute în temeiul legislaţiei unuia sau mai multor state membre nu sunt supuse niciunei reduceri, modificări, suspendări, retrageri sau confiscări pe motiv că beneficiarul are reşedinţa pe teritoriul altui stat membru decât cel în care se află instituţia debitoare."

6 Articolul 10a alineatul (1) din Regulamentul nr. 1408/71 prevede:

„Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 10 și titlului III, persoanele cărora li se aplică prezentul regulament beneficiază de prestațiile speciale necontributive în numerar prevăzute la articolul 4 alineatul (2a) numai pe teritoriul statului membru în care își au domiciliul, în conformitate cu legislația statului respectiv, cu condiția ca aceste prestații să fie enumerate în anexa IIa. Aceste prestații se acordă de către și pe cheltuiala instituției de la locul de reședință."

7 Potrivit articolului 19 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1408/71:

„(1) Lucrătorul salariat sau lucrătorul care desfășoară o activitate independentă care are reședința pe teritoriul unui stat membru, altul decât statul competent, și care îndeplinește condițiile impuse de legislația statului competent pentru a avea dreptul la prestații, luând în considerare, dacă este cazul, dispozițiile articolului 18, beneficiază, în statul de reședință, de:

(a) prestații în natură acordate în numele instituției competente de instituția de la locul de reședință, în conformitate cu dispozițiile legislației pe care aceasta o aplică, ca și cum ar fi asigurat la aceasta;

(b) prestații în numerar acordate de instituția competentă în conformitate cu dispozițiile legislației pe care aceasta o aplică. [...]"

8 Al treilea și al patrulea considerent ale Regulamentului (CEE) nr. 1247/92 al Consiliului din 30 aprilie 1992, care modifică Regulamentul nr. 1408/71 (JO L 136, p. 1) și care, prin articolul 1, a introdus în Regulamentul nr. 1408/71 articolul 4 alineatul (2a) și articolul 10a, menționate mai sus, au următorul cuprins:

„întrucât este [...] necesar să se țină seama de jurisprudența Curții de Justiție, potrivit căreia anumite prestații prevăzute de legislațiile naționale pot ține simultan de securitatea socială și de asistența socială, având în vedere domeniul lor specific de aplicare, obiectivele și modalitățile lor de aplicare;

întrucât Curtea de Justiție a hotărât că, prin unele dintre caracteristicile lor, legislațiile în temeiul cărora sunt acordate asemenea prestații țin de asistența socială, în măsura în care necesitatea constituie un criteriu esențial de aplicare și în care condițiile de acordare fac abstracție de orice cerință referitoare la cumulul unor perioade de încadrare în muncă sau de cotizare, în timp ce, prin alte caracteristici, se apropie de securitatea socială, în măsura în care nu există nicio putere discreționară în modul în care aceste prestații, așa cum sunt ele prevăzute, sunt acordate și în faptul că le conferă beneficiarilor o poziție definită din punct de vedere juridic". [traducere neoficială]

9 Articolul 95b din Regulamentul nr. 1408/71, intitulat „Dispoziții tranzitorii pentru punerea în aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 1247/92", conține un alineat (9) cu următorul cuprins:

„Aplicarea articolului 1 din Regulamentul (CEE) nr. 1247/92 nu poate avea ca efect respingerea unei cereri pentru o prestație specială necontributivă acordată ca

supliment la o pensie, care a fost introdusă de persoana interesată care îndeplinise condițiile pentru acordarea acestei prestații anterior datei de 1 iunie 1992, chiar dacă persoana respectivă are reședința pe teritoriul unui stat membru, altul decât statul membru competent, cu condiția ca cererea pentru acordarea prestației să fie introdusă în termen de cinci ani cu începere de la 1 iunie 1992."

10 În anexa IIa la Regulamentul nr. 1408/71, sub titlul „Franța", figurează următoarea mențiune:

„(a) alocație suplimentară din Fondul național de solidaritate (legea din 30 iunie 1956)."

Dreptul național

11 Articolul L. 815-2 primul paragraf din Codul securității sociale (code de la sécurité sociale), în versiunea aplicabilă la data faptelor deduse judecății în cauza principală, prevedea că „[o]rice persoană cu cetățenie franceză care are reședința pe teritoriul metropolitan sau într-un departament menționat în articolul L. 715-1 [...], care a atins vârsta minimă, redusă în caz de incapacitate de muncă, și este titulara unuia sau a mai multor beneficii pentru limită de vârstă care rezultă din acte cu putere de lege sau norme administrative [...], beneficiază de o alocație suplimentară" în condițiile indicate de acest cod.

12 Articolul R. 815-2 primul paragraf al aceluiași cod stabilește această vârstă minimă la 65 de ani, ca regulă generală, și la 60 de ani în caz de incapacitate de muncă.

13 Potrivit articolelor L. 815-2-1, L. 815-7 și L. 815-8 din codul menționat, alocația suplimentară este virată de către Fond organismelor sau serviciilor care au obligația de a efectua plata, este acordată la cererea expresă a persoanei interesate și este datorată numai în măsura în care totalul alocației și al resurselor personale ale solicitantului nu depășește anumite plafoane stabilite în decret.

14 Din informațiile suplimentare care au parvenit grefei Curții la 8 mai 2006, ca răspuns la solicitarea de lămuriri adresată de Curte instanței de trimitere în temeiul articolului 104 alineatul (5) din Regulamentul de procedură, rezultă că alocația suplimentară aflată în sarcina Fondului creat prin Legea nr. 93-936 din 22 iulie 1993 completează un beneficiu principal până la concurența unei prestații pentru limită de vârstă garantate și că beneficiul acestei alocații este subordonat controlului stării materiale, în condițiile expuse în articolele R. 815-21-R. 815-32 din Codul securității sociale.

15 În temeiul primului paragraf din articolul L. 135-1 al aceluiași cod, Fondul are ca misiune să acopere beneficiile din asigurările pentru limită de vârstă cu caracter necontributiv care se încadrează în domeniul solidarității naționale. Rezultă din articolul L. 135-3 al acestui cod și din observațiile scrise ale guvernului francez că, în bugetul Fondului destinat finanțării cheltuielilor pe care acesta le acoperă în temeiul articolului L. 135-1, figurează sau a figurat, între 1994 și 2003, totalitatea sau o parte din contribuția socială generală și din contribuția socială de solidaritate în sarcina societăților comerciale, dar și, într-o mai mică măsură, din contribuția socială obligatorie de 2 %, din taxa pe băuturi și din contribuția pentru asigurări sociale.

16 Contribuția socială generală se aplică veniturilor din activități, veniturilor substitutive ale persoanelor fizice și veniturilor din proprietăți, veniturilor din investiții și din jocurile de noroc. Contribuția socială de solidaritate în sarcina societăților comerciale și contribuția socială obligatorie de 2 % sunt calculate având drept bază impozitul pe cifra de afaceri a societăților supuse impozitării și, respectiv, veniturile din proprietăți sau din investiții ale persoanelor fizice rezidente în Franța.

Situația de fapt din acțiunea principală și întrebarea preliminară

17 Domnul Perez Naranjo, reclamantul din acțiunea principală, născut la 27 septembrie 1931, este resortisant spaniol. El a lucrat în Franța între 1957 și 1964 și s-a întors apoi în Spania. Începând cu 1 noiembrie 1991, beneficiază de pensie pentru limită de vârstă în cadrul sistemului francez.

18 La 28 mai 1997, el a solicitat Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie plata alocației suplimentare. După respingerea acestei cereri, a introdus o acțiune la tribunal des affaires de sécurité sociale de Lille (Tribunalul pentru Securitate Socială Lille), care a respins acțiunea prin hotărârea din 13 decembrie 2001.

19 Apelul formulat de reclamant împotriva acestei hotărâri a fost respins de cour d'appel de Douai (Curtea de Apel Douai) prin decizia din 28 februarie 2003, pentru motivul că alocația suplimentară, expres vizată în anexa IIa la Regulamentul nr. 1408/71, reprezintă o categorie deosebită de prestații, numite „prestații speciale cu caracter necontributiv", care, intrând sub incidența articolului 10a din același regulament, nu mai sunt exportabile începând cu 1 iunie 1992, dată la care persoana interesată nu îndeplinea condiția de vârstă stabilită de legislația franceză.

20 Reclamantul din acțiunea principală a formulat recurs în fața Cour de cassation (Curtea de Casație) și a invocat în susținerea recursului faptul că alocația suplimentară nu constituie nici o prestație specială, nici una necontributivă și că, prin calificarea contrară fondată pe simplul motiv că această alocație este expres vizată în anexa IIa la Regulamentul nr. 1408/71, fără a proceda la analiza naturii respectivei alocații, cour d'appel de Douai a încălcat articolul 4 alineatul (2a) și articolul 10a din regulament.

21 În aceste condiții, Cour de cassation a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Dreptul comunitar trebuie interpretat în sensul că alocația suplimentară în litigiu, înscrisă în anexa IIa la Regulamentul nr. 1408/71, prezintă un caracter special și un caracter necontributiv care exclud, prin aplicarea articolelor 10a și 95b din Regulamentul nr. 1408/71, acordarea sa solicitantului nerezident care nu îndeplinea condiția de vârstă la 1 iunie 1992 sau în sensul că, fiind considerată o prestație de securitate socială, această alocație trebuie acordată, în aplicarea articolului 19 alineatul (1) din același regulament, persoanei care îndeplinește condițiile de acordare, oricare ar fi statul membru în care are reședința aceasta?"

Cu privire la admisibilitate

22 Guvernul finlandez pune sub semnul îndoielii admisibilitatea întrebării adresate, pentru motivul că decizia de trimitere nu prezintă suficient de detaliat cadrul juridic și că informațiile furnizate sunt atât de lacunare încât respectivul guvern apreciază că nu este în măsură să prezinte observații cu privire la această întrebare.

23 Cu toate acestea, la cererea Curții, instanța de trimitere a adus precizări cu privire la cadrul legislativ național. În plus, statele membre și instituțiile comunitare au avut posibilitatea să completeze observațiile lor în cursul ședinței. În aceste condiții, Curtea consideră că este suficient de lămurită pentru a putea răspunde în mod util la întrebarea adresată.

24 Rezultă că nu se impune ca întrebarea adresată să fie declarată inadmisibilă.

Cu privire la întrebarea preliminară

25 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă o prestație precum alocația suplimentară, menționată în anexa IIa la Regulamentul nr. 1408/71, sub titlul „Franța", reprezintă o prestație specială cu caracter necontributiv, în sensul articolului 4 alineatul (2a) din regulament, în versiunea aplicabilă la data faptelor din cauza principală. Într-adevăr, dacă alocația este calificată astfel, în conformitate cu articolele 10a și 19b din același regulament, solicitantul nerezident care nu îndeplinea condiția de vârstă la 1 iunie 1992 nu

beneficiază de această prestație; în schimb, în cazul în care această prestație nu ar fi calificată drept o prestație specială cu caracter necontributiv, ea ar trebui să fie acordată persoanelor care îndeplineau condiția de vârstă la această dată, în conformitate cu articolul 19 alineatul (1) din același regulament, indiferent în care dintre statele membre ar avea reședința persoanele respective.

26 Curtea a examinat deja exportabilitatea alocației suplimentare și a considerat că impunerea condiției reședinței pe teritoriul francez pentru plata acestei alocații este incompatibilă cu articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1408/71 (a se vedea hotărârea din 24 februarie 1987, Giletti și alții, cauzele conexate C-379/85-381/85 și 93/86, Rec., p. 955, punctul 17, și hotărârea din 12 iulie 1990, Comisia/Franța, C-236/88, Rec., p. I-3163, punctele 14 și 20).

27 Cu toate acestea, ca urmare a acestor hotărâri, Regulamentul nr. 1408/71 a fost modificat prin Regulamentul nr. 1247/92, printre altele fiind adăugate articolul 4 alineatul (2a) și articolul 10a. În virtutea primului paragraf al acestui din urmă articol, beneficiul prestațiilor speciale cu caracter necontributiv la care se referă articolul 4 alineatul (2a) este rezervat persoanelor care au reședința pe teritoriul statului membru competent să acorde aceste prestații.

28 Prin urmare, problema exportabilității alocației suplimentare trebuie examinată în lumina articolului 10a.

29 Rezultă din jurisprudența Curții că dispozițiile care derogă de la caracterul exportabil al prestațiilor de securitate socială cuprinse în articolul 10a din Regulamentul nr. 1408/71 trebuie interpretate în mod restrictiv. Acest articol este aplicabil numai prestațiilor care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 4 alineatul (2a) din regulament, mai exact prestațiilor care prezintă atât un caracter special, cât și unul necontributiv și care sunt menționate în anexa IIa la regulament (a se vedea în acest sens hotărârea din 29 aprilie 2004, Skalka, C-160/02, Rec., p. I-5613, punctul 19, precum și hotărârea din 6 iulie 2006, Kersbergen-Lap și Dams-Schipper, C-154/05, Rec., p. I-6249, punctul 25).

30 Așa cum s-a arătat la punctul 10 din prezenta hotărâre, alocația suplimentară este menționată în anexa IIa la Regulamentul nr. 1408/71.

31 Prin urmare, trebuie analizat dacă această prestație prezintă, pe de o parte, un caracter special și, pe de altă parte, unul necontributiv.

Cu privire la caracterul special al alocației suplimentare

32 Curtea a apreciat deja că o prestație specială în sensul articolului 4 alineatul (2a) din Regulamentul nr. 1408/71 se definește prin finalitatea sa. Aceasta trebuie să completeze sau să înlocuiască o prestație de securitate socială și să prezinte caracterul unui ajutor social întemeiat pe motive economice și sociale și instituit printr-o prevedere care stabilește criterii obiective (a se vedea hotărârile citate anterior Skalka, punctul 25, și Kersbergen-Lap și Dams-Schipper, punctul 30).

33 În ceea ce privește legătura dintre alocația suplimentară și securitatea socială, este cert că această prestație, întrucât este acordată pentru a majora pensiile pentru limită de vârstă care fac parte din domeniul securității sociale, prezintă caracteristici

apropiate de aceasta. Astfel, alocația suplimentară care completează prestația pentru limită de vârstă prevăzută de articolul 4 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 1408/71 are același domeniu de aplicare *ratione personae* ca și aceasta din urmă și impune aceeași vârstă minimă pentru dobândirea drepturilor.

34 În ceea ce privește relația dintre alocația suplimentară și asistența socială, așa cum a subliniat avocatul general la punctul 36 din concluzii, această alocație urmărește să garanteze beneficiarului său un minim de mijloace de subzistență în cazul în care pensia pentru limită de vârstă este insuficientă. Aceasta se acordă, într-adevăr, persoanelor care au împlinit vârsta de pensionare și ale căror resurse cumulate sunt inferioare unui minim fixat de legiuitorul național. Cuantumul acestei prestații, care completează resursele beneficiarului până la un nivel fixat prin lege, variază, în consecință, în funcție de resursele amintite. Starea de nevoie personală, cu alte cuvinte, situația financiară individuală a fiecărui beneficiar joacă, așadar, un rol primordial. Mai mult, din informațiile furnizate de instanța de trimitere rezultă că acordarea alocației suplimentare nu este supusă niciunei condiții referitoare la perioadele de încadrare în muncă sau de cotizare.

35 Rezultă că această alocație suplimentară, care are caracteristici asemănătoare atât cu securitatea socială, cât și cu asistența socială, are un caracter mixt și trebuie considerată ca fiind o prestație specială.

Cu privire la caracterul necontributiv al alocației suplimentare

36 În ceea ce privește caracterul contributiv sau necontributiv al alocației suplimentare, reiese din jurisprudență că, în această privință, criteriul determinant este cel al modului efectiv de finanțare a prestației respective. Curtea examinează dacă această

finanțare este asigurată, direct sau indirect, din cotizații sociale sau din resurse publice (a se vedea în acest sens hotărârile citate anterior Skalka, punctul 28, și Kersbergen-Lap și Dams-Schipper, punctul 36). Această examinare poate totuși să impună o analiză a reglementărilor și a practicilor naționale atât de detaliată și de aprofundată încât ar depăși misiunea Curții în cadrul procedurii întrebărilor preliminare și, prin urmare, s-ar dovedi necesară cooperarea ulterioară a instanței de trimitere pentru a ajunge la un rezultat definitiv.

37 În această privință, trebuie în primul rând amintit, așa cum a susținut Comisia, că, deși alocația suplimentară este plătită de casele de sănătate, aceste sume sunt apoi rambursate de Fond, astfel încât sarcina acestei prestații îi incumbă Fondului.

38 Apoi, trebuie observat că, așa cum rezultă de la punctul 15 din prezenta hotărâre, resursele Fondului provin în principal din contribuția socială generală și din contribuția socială de solidaritate în sarcina societăților comerciale.

39 În sfârșit, în privința naturii resurselor Fondului, numai calificarea contribuției sociale generale ca impozit este contestată în fața Curții de către reclamantul din acțiunea principală și de către guvernul spaniol. Referindu-se la hotărârea din 15 februarie 2000, Comisia/Franța (C-169/98, Rec., p. I-1049), reclamantul din acțiunea principală consideră că această contribuție socială generală constituie o cotizație de securitate socială și, prin urmare, că alocația suplimentară prezintă un caracter contributiv.

40 În consecință, se impune a stabili dacă o contribuție precum contribuția socială generală trebuie considerată o cotizație de securitate socială sau o resursă publică neavând caracteristicile unei astfel de cotizații.

41 Mai întâi, trebuie subliniat că, în cauza în care a fost pronunțată hotărârea Comisia/Franța, citată anterior, nu s-a pus în discuție problema specifică a calificării contribuției sociale generale în sensul articolului 4 alineatul (2a) din Regulamentul nr. 1408/71, ci numai aceea de a ști în ce stat membru persoana în cauză ar putea fi supusă plății acestei contribuții în sensul articolului 13 din Regulamentul nr. 1408/71.

42 Întrebarea referitoare la natura contribuției sociale generale se pune în mod concret în ceea ce privește contribuția menționată, calculată pe veniturile din activități și pe veniturile substitutive, pe care trebuie să o plătească, în Franța, lucrătorii salariați și lucrătorii independenți și care constituie, așa cum rezultă din dosarul înaintat Curții, o importantă resursă a Fondului care finanțează alocația suplimentară.

43 La o primă analiză, contribuția socială generală calculată pe veniturile din activități și pe veniturile substitutive prezintă anumite asemănări cu cotizațiile din sistemul general de securitate socială, mai ales în ceea ce privește baza de calcul și modul de colectare.

44 În plus, la punctul 35 din hotărârea Comisia/Franța, citată anterior, Curtea a considerat că această contribuție, contrar contribuțiilor obligatorii destinate să finanțeze cheltuielile generale ale autorităților publice, este afectată în mod specific și direct finanțării securității sociale în Franța.

45 Pentru a stabili dacă alocația suplimentară în cauză are un caracter contributiv sau necontributiv, nu este suficient ca respectiva contribuție socială generală să fie destinată finanțării securității sociale pentru a demonstra că alocația suplimentară, ca atare, constituie o prestație cu caracter contributiv.

46 În această privință, trebuie examinată existența unei legături identificabile între alocația suplimentară, pe de o parte, și contribuția socială generală pe veniturile din activități și pe veniturile substitutive, pe de altă parte.

47 Astfel cum rezultă din datele puse la dispoziția Curții, relația dintre alocația suplimentară și contribuția socială generală pe veniturile din activități și pe veniturile substitutive nu pare să îndeplinească această condiție.

48 În primul rând, rezultă că Fondul, care pune la dispoziție resursele necesare pentru alocația suplimentară, are ca misiune, potrivit legislației naționale relevante, să acopere beneficiile pentru limită de vârstă cu caracter necontributiv care intră în sfera solidarității naționale și în rândul cărora alocația suplimentară în cauză reprezintă numai o parte limitată.

49 În al doilea rând, deși este adevărat că această contribuție socială generală pe veniturile din activități și pe veniturile substitutive constituie o parte substanțială din veniturile Fondului, nu este mai puțin adevărat că aceste venituri provin și din alte contribuții și cotizații, a căror calificare ca impozite cu caracter fiscal nu este contestată în fața Curții.

50 În al treilea rând, contribuția socială generală din veniturile din activități și din veniturile substitutive servește nu numai la finanțarea Fondului, ci și a altor sisteme sociale.

51 În al patrulea rând, condițiile de acordare și modalitățile de calcul ale alocației suplimentare nu sunt fixate în funcție de vreo contribuție din partea beneficiarilor.

52 Având în vedere toate aceste considerente, reiese că, și în ipoteza în care s-ar considera că partea din contribuția socială generală calculată pe veniturile din activități și pe veniturile substitutive trebuie să fie considerată o cotizație, mai degrabă decât o finanțare provenită din resurse publice, legătura dintre respectiva contribuție și alocația suplimentară nu pare să poată fi identificată cu suficientă certitudine pentru ca această alocație să fie considerată o prestație cu caracter contributiv.

53 Instanța de trimitere are sarcina să verifice exactitatea elementelor enunțate la punctele 48-52 din prezenta hotărâre, pentru a putea stabili în mod definitiv dacă prestația în cauză are un caracter contributiv sau necontributiv.

Cu privire la posibila aplicare a măsurilor tranzitorii

54 Potrivit regulii generale, prestațiile din sfera securității sociale, în sensul Regulamentului nr. 1408/71, sunt exportabile, adică dreptul la aceste prestații nu poate fi limitat la persoanele care au reședința în statul membru competent. Cu toate acestea, așa cum s-a arătat la punctul 27 din prezenta hotărâre, articolul 10a din regulament prevede o excepție în ceea ce privește prestațiile speciale în numerar cu caracter necontributiv la care se referă articolul 4 alineatul (2a) din același regulament, rezervând beneficiul respectivelor prestații persoanelor care au reședința pe teritoriul acestui stat, în măsura în care aceste prestații sunt menționate în anexa IIa la regulament.

55 Cu toate acestea, legiuitorul comunitar, atunci când, prin Regulamentul nr. 1247/92, a introdus articolul 10a în Regulamentul nr. 1408/71, a prevăzut măsuri tranzitorii în articolul 2 al primului regulament amintit. Alineatul (2) al acestui articol, a cărui formulare a fost reluată, în esență, în articolul 95b alineatul (9) din Regulamentul nr. 1408/71, prin Regulamentul (CE) nr. 3095/95 al Consiliului din 22 decembrie 1995 (JO L 335, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 3, p. 142), privește situația unei persoane care, având reședința pe teritoriul unui alt stat membru decât cel competent, nu a introdus o cerere de prestație specială, deși îndeplinea condițiile pentru acordarea acestei prestații anterior datei de 1 iunie 1992, data intrării în vigoare a Regulamentului nr. 1247/92, și prevede că această persoană are la dispoziție un termen de cinci ani de la această dată pentru a introduce cererea referitoare la prestația specială în discuție.

56 Rezultă că, în virtutea acestei dispoziții tranzitorii, condiția reședinței trebuie înlăturată dacă persoana care îndeplinea anterior datei de 1 iunie 1992 condițiile pentru acordarea unei prestații precum alocația suplimentară a introdus cererea în termenul menționat.

57 Potrivit deciziei de trimitere, reclamantul din acțiunea principală nu îndeplinea condițiile legale pentru acordarea alocației suplimentare la 1 iunie 1992, deși beneficiază de pensia franceză pentru limită de vârstă de la 1 noiembrie 1991. Într-adevăr, așa cum rezultă de la punctul 12 al prezentei hotărâri, această prestație poate fi acordată numai beneficiarilor unei pensii pentru limită de vârstă care au împlinit vârsta de 65 de ani sau de 60 de ani în caz de incapacitate de muncă.

58 Comisia indică ipoteza că domnul Perez Naranjo ar fi putut beneficia de dispozițiile tranzitorii în cauză dacă ar fi putut fi demonstrată incapacitatea sa de muncă anterior datei de 1 iunie 1992.

59 Or, este cert faptul că, pe de o parte, născut în 27 septembrie 1931, reclamantul din cererea principală nu putea avea vârsta de 65 de ani la 1 iunie 1992 și că, pe de altă parte, el primea o pensie pentru limită de vârstă din sistemul francez în regim obișnuit, și nu pentru incapacitatea de muncă.

60 Deoarece instanța de trimitere nu a adresat Curții întrebări în această privință, nu este necesar să se analizeze ipoteza propusă de Comisie.

61 Având în vedere considerentele ce precedă, trebuie răspuns întrebării adresate în sensul că o prestație precum alocația suplimentară, menționată, sub titlul „Franța", în anexa IIa la Regulamentul nr. 1408/71, constituie o prestație specială. Examinarea modului de finanțare a acestei alocații suplimentare pe baza elementelor din dosarul înaintat Curții demonstrează absența unei legături care să poată fi identificată în mod satisfăcător între contribuția socială generală și prestația în cauză, ceea ce conduce la concluzia că alocația suplimentară are un caracter necontributiv. Cu toate acestea, revine instanței de trimitere atribuția de a verifica exactitatea elementelor enunțate la punctele 48-52 din prezenta hotărâre, pentru a stabili în mod definitiv caracterul contributiv sau necontributiv al acestei prestații.

Cu privire la cheltuielile de judecată

62 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

O prestație precum alocația suplimentară, menționată, sub titlul „Franța", în anexa IIa la Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, cu lucrătorii care desfășoară activități independente și cu membrii familiilor acestora care se deplasează în cadrul Comunității, în versiunea sa modificată și actualizată prin Regulamentul (CE) nr. 118/97 al Consiliului din 2 decembrie 1996, constituie o prestație specială. Examinarea modului de finanțare a acestei alocații suplimentare pe baza elementelor din dosarul înaintat Curții demonstrează absența unei legături care să poată fi identificată în mod satisfăcător între contribuția socială generală și prestația în cauză, ceea ce conduce la concluzia că alocația suplimentară are un caracter necontributiv. Cu toate acestea, revine instanței de trimitere atribuția de a verifica exactitatea elementelor enunțate la punctele 48-52 din prezenta hotărâre, pentru a stabili în mod definitiv caracterul contributiv sau necontributiv al acestei prestații.

Semnături